

112

- Остани да вечеряш с нас, - каза Елена.

Момъкът се замисли. Тая вечер болярът ^{Никола} ~~Васил~~ заминаваше за Дръстър. Жена му оставаше сама и щеше да го чака.

Той въздъхна, поклати глава съкрушен, и отказа под някакъв благовиден предлог.

Когато излезе навън, дълъг ликуващ смях отекна в нощта.

Глава XV

Знатната мозайка на Хризотриклиниума сипеше ~~сипеше~~ ослепително сияние в очите на двамата пратеници. Те се оглеждаха смутени наоколо си, неевикнали на източния разкош, на обилното велелепие, с което се обграждаха императорите на Визанс. Мрамори, злато и сребро, яспис и ^аоникс, златоткани килими, кристали и ²бизценни камъни се сливаха в неметна красота, за която на запад нямаша никаква представа.

Двамата ^аалемански рицари си мислеха с горчивина за каменните плочи, с които бяха послани огромните хладни и мрачни зали на техните наследствени замъци. Зиме, за да им е топло те постилаха студения под със слама. А килимите и кадифените завеси стояха посвече сгънати в раклите на майките и съпругите им, отколкото на кичат тесните прозорчета, издълбани в дебелите стени. Рицарските замъци бяха повече крепости, кули създадени за бран, отколкото жилища за приятен живот. А тук, в богатия изток, в приказния ^{пол}Константиновград, людете умееха да използват красотата на живота.

Маркграф фон Баден се послуша. Някъде далече се чуваше тиха, неспокойна и гореща музика, която ту се засилваше, ту изчезваше, прибулена от сподавени гласове. Той се спогледа с другаря си, граф ^афон Насау, и дигна рамене, сякаш искаше да каже: тия хора не си дават труд да бързат. Колко ли ще чакаме още?